

ת"פ 15619/06/20 - מדינת ישראל נגד נאדר עמאש

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 15619-06-20 מדינת ישראל נ' עמאש

בפני	כבוד השופט אלכס אחר
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עוה"ד דורית לוי פרנק
הנאשם	נאדר עמאש
	ע"י ב"כ עוה"ד מיכל קורן לוי

גזר דין

מבוא:

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום לפיו בתאריך **16.06.17** סמוך לשעה 06:30, נהג כשהוא עייף ומטושטש ברכב תוצרת טויוטה מ.ר 51-929-30 בדרך הבנים בפרדס חנה ממזרח למערב והגיע לצומת עם רחוב המגינים. הכביש במקום כביש עירוני, דו סטרי בעל נתיב אחד לכיוון. בין המסלולים מפריד שטח הפרדה בנוי וצמחיה נמוכה, מהירות הנסיעה המותרת הינה 50 קמ"ש. באותה עת מזה האוויר היה נאה והראות הייתה טובה. בכביש קיים מעבר חצייה מסומן הן על הכביש והן על ידי תמרור.

אותה עת, חצה במעבר החצייה מרחק 1.5 לערך מר אהרון מגן ז"ל (להלן: המנוח), יליד 1930, כשהוא נעזר במקל הליכה. למרות זאת, הנאשם הגיע למעבר החצייה והמשיך בנסיעה רציפה, לא הבחין במנוח ופגע בו עם דופן ימין של הרכב.

הנאשם, שגרם לתאונה בה נפגע אדם, לא עצר במקום התאונה או קרוב לה ככל האפשר ובמקום זאת המשיך לנסוע עוד מרחק קצר, עצר לרגעים ספורים ליד תחנת אוטובוס סמוכה וכעבור מספר שניות נמלט מהמקום ללא שהזעיק עזרה. בשל התאונה נגרמו למנוח חבלות קשות שאילצו אף קטיעת בוהנו ואשפוזו למשך כשבועיים עד לפטירתו בשל אירוע דום לב בתאריך 29.06.17.

כתוצאה מהתאונה נתלשה מראת ימין של הרכב ונותרה בזירת התאונה. לאחר התאונה, ביקש הנאשם מגיסו לקחת את הרכב ולהתקין לו מראה לאחר שסיפר לו שהיה מעורב בתאונה וזאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

כתב האישום הוגש בתאריך 07.06.20 - כשלוש שנים לאחר התאונה ונקבע לשמיעת מותב אחר והדיונים נדחו

מפעם לפעם במשך כשנה וחצי נוספת לבקשת הצדדים על מנת שימצו הליכי משא ומתן שלבסוף לא נשאו פרי. בתאריך 29.12.21 הודה הנאשם בכל המיוחס לו.

בהתאם להודאתו, הורשע הנאשם **בהפקרה אחרי פגיעה** - עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודה + סעיף 38(2) לפקודה, **התנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף** - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") וסעיפים 62 ו-68 לפקודה, **אי מתן השלמת חצייה בבטחה** - עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות וסעיפים 62 ו-68 לפקודה, **ושיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מיד לאחר הרשעתו, ביקש ב"כ הנאשם להפנותו אל שירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו וכן אל הממונה על עבודות השרות על מנת שתתקבל חוות דעת לעניין התכנות ביצוע עונש מאסר בעבודות שרות ככל שכך יוחלט.

בתאריך 17.07.22 התקבלה חוות דעת חיובית מאת הממונה שמצאה את הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות במשטרה חדרה וכן התקבלו 2 תסקירי שירות המבחן. בין לבין התחלף המותב והתיק הובא בפניי.

תסקירי שירות המבחן:

בתסקיר מתאריך 08.05.22 נרשם שהנאשם, כבן 33 נשוי בשנית ואב לשלושה ילדים קטנים - שניים מאשתו הראשונה שנפטרה ממחלה קשה ותינוקת כבת מספר חודשים מאשתו השנייה. הנאשם מתגורר עם משפחתו ועובד כמטפל בקשישים בבית אבות.

הנאשם סיפר שמספר ימים טרם התאונה, התגלתה באופן מפתיע מחלת הסרטן באשתו ובעקבות כך, נאלץ לחלק זמנו בין עבודתו, טיפול בילדיו שהיו בני שנה ושלוש ושהייה לצד מיטת אשתו בבית החולים בעת אשפוזו. בעקבות כך, היה עמוס פיזית ורגשית ולא ישן מספר ימים והעייפות השפיעה על תפקודו ונהיגתו. הנאשם סיפר שמאז פטירת אימם, ילדיו חרדים יותר וזקוקים לנוכחותו כל הזמן.

כשנתיים לאחר פטירת אשתו הראשונה, נשא הנאשם את אשתו השנייה בלחץ הוריו ונולדה להם ילדה משותפת אך הנאשם מסר שאיננו סומך על אשתו שתטפל כראוי בילדיו מאשתו הראשונה ועל כן חשוב לו להיות מעורב בטיפול בהם.

הנאשם נעדר עבירות פליליות ובהיבט התעבורתי - לחובתו 7 הרשעות מסוג ברירות משפט.

בהתייחס לעבירות בהן הודה, צוין בתסקיר שהנאשם לא לקח אחריות, הנאשם תיאר כיצד נהג עייף והחליט לחזור הביתה, נרדם בדרך, לא הבחין במנוח ולא הבין שפגע בו ולכן נסע הביתה. הנאשם הכחיש שניסה לשבש מהלכי משפט וטען שלא הבין שפגע במנוח אך ראה שהמראה נפגעה ולכן החליף אותה. שירות המבחן התרשם שהנאשם מרוכז בקשייו ומתקשה להתבונן בדפוסי התנהגותו. עם זאת, מרגע שנודע לו על התאונה, חווה צער עמוק על מותו של המנוח

ועל הסבל שנגרם למשפחתו.

שירות המבחן התרשם מנאשם נורמטיבי, הדואג לילדיו, שהתקשה לקחת אחריות על מעשיו בשל קשייו להכיר בעבירת ההפקרה, מתוך ההבנה של הפסול בהתנהגותו וכי לצד זאת, הנאשם מביע חרטה כנה על פגיעתו במנוח וצער על מותו.

בשל האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית כי אם בהמלצה להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

בתאריך 16.06.22 נתקבל תסקיר משלים בו הוסבר כי נבדקה האפשרות לשלב את הנאשם בקבוצה לנאשמים שהורשעו בגרימת מוות ברשלנות אך מאחר שלמעשה, הנאשם לא הואשם ולא הורשע בעבירה של גרם מוות ברשלנות אלא בעבירות של הפקרה ושל שיבוש, ועל עבירות אלה אין הנאשם לוקח אחריות מלאה, הרי שאין מקום לתת המלצה טיפולית בעניינו. בנסיבות אלה, שב שירות המבחן על המלצתו להטלת ענישה בדרך של עבודות שירות.

טיעונים לעונש וראיות הצדדים:

בתאריך 19.07.22 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

המאשימה הגישה טיעוניה בכתב. ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות העבירות אותן ביצע הנאשם ולחומרתן דהיינו דריסת המנוח על מעבר החציה שגרמה לו לחבלות של ממש, עזיבת מקום תאונה תוך הפקרת הנפגע וניסיונו לשבש מהלכי משפט כשתיקן את מראת הרכב.

ב"כ המאשימה טענה שעבירת ההפקרה הוכרה כעבירה כעורה ובזויה שדבק בה קלון מוסרי. בהתאם לפסיקה רלוונטית שהגישה, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 24 חודשים מאסר בפועל לבין 48 חודשים.

ב"כ המאשימה הגישה את גיליונו התעבורתי של הנאשם (ת/2) המחזיק ברישיון משנת 2011. הגיליון כולל 7 הרשעות רובן ככולן מסוג ברירת משפט. המאשימה התייחסה הן לתסקירי שירות המבחן והן לחוות דעת שהוגשה מטעם ההגנה וביקשה לתת משקל לתסקירי שירות המבחן וזאת על אף ששניהם המליצו על עבודות שירות.

המאשימה טענה שהתאונה אירעה בשנת 2017 ועל אף שכתב האישום הוגש רק בשנת 2020, הרי שיש לתלות את הימשכות ההליך בנאשם ובאת כוחו לאחר שהנאשם הודה רק בדצמבר 2021.

לאור האמור, ביקשה מבית המשפט למקם את הנאשם ברף הנמוך של המתחם ולגזור עליו עונש מאסר בפועל, פסילה בפועל משמעותית, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי למשפחת המנוח.

מטעם הנאשם הוגשה חוות דעת שנערכה על ידי ד"ר ראובן יעקב קרימינולוג קליני. המומחה בחן את הנאשם ואמנם תיאר את נסיבות חייו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כמו גם הנסיבות שתרמו לביצוע העבירות ומידת האחריות שנוטל הנאשם באור יותר נעים ואולם בסופו של דבר, כמו שירות המבחן, המליץ על ענישה של עבודות שירות.

בטיעוניה, התייחסה ב"כ הנאשם לחלוף הזמן מאת התאונה וזאת על אף שהנאשם הודה בעבירות עוד בחקירתו במשטרה. בנוסף, על אף שעברו 5 שנים, לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים ויש לתת לנתון זה משקל ולקבוע שהאירוע חריג בנוף חייו של הנאשם. כך גם, יש לתת משקל להודאת הנאשם ולכך שחסך בזמן שיפוטי ולקחה אחריות על מעשיו כאשר הימשכות ההליכים נעוצה בניסיון להגיע להסדר דיוני עם המאשימה וכן בטעות כתובת אליה פנה הממונה על עבודות השירות לא מעבר לכך.

בנסיבות אלה ובנסיבות החריגות של הנאשם וילדיו, ביקשה ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהטיל על הנאשם מאסר בפועל בעבודות שירות.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

קביעת מתחם העונש ההולם:

בענייננו, הנאשם הורשע בעבירות שמהחמורות בפקודת התעבורה ובנסיבות ביצוען שכן אין מדובר רק באי ציות לחוקי התנועה, אלא בעבירה מוסרית מהמעלה הראשונה של הפקרת אדם שנפגע לגורלו.

כאמור, חומרה יתרה ניתן למצוא בעובדה שהנאשם עצר את רכבו רק לאחר זמן קצר, לא בדק את שנגרם לנפגע, לא ניסה לסייע לו, ונמלט לאחר שגרם תאונה.

יפים לכאן דברי כב' השופט מ' חשין ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, 198:

"עבירת ההפקרה אחרי פגיעה עבירה קשה היא; לא עוד אלא שעבירה היא הפוקדת עצמה עם העבירות שיש בהן כיעור. הנה זה שרוע על הכביש, מתבוסס בדמו, אדם שזה נפגע בתאונה שהנהג היה מעורב בה - אדם שאפשר ניתן לעזור לו, אפשר ניתן להצילו - ותחת אשר יעצור ויושיט עזרה לפגוע, לוחץ הנהג על דוושת ההאצה ובורח מן הזירה למלט נפשו מחיוב בעונשין. חומרה וכיעור אלה שבמעשה הנהג הביאו לבריאתה של העבירה ולקביעת עונש חמור בצדה: תשע שנות מאסר."

הערכים המוגנים הנפגעים בעבירת ההפקרה הם בטחון הציבור ושלומו הציבורי, עזרה הדדית, סולידריות חברתית, שלטון החוק והסדר הציבורי.

בע"פ 1789/14 נחמיה נ' מדינת ישראל (22.10.14), קבע כב' השופט רובינשטיין לעניין הערכים המוגנים בעבירת הפקרה:

"הערך המוגן בעבירת ההפקרה הוא "החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומו, ולהציל את חייו" (ע"פ 5867/09 קרביאשוילי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (2010)). באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל ערך זה, המגלם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מחובה מוסרית גרידא לחובה משפטית, מעין "לא תעמד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעורב בתאונה חומק מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברח", ובקביעתה יש כדי לסייע לרשויות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2006))." על חשיבותה של מניעת הפקרה עמד בית המשפט גם בעפ"ת (מחוזי ירושלים) 28654-02-21 ששון נ' מדינת ישראל (26.11.21)).

בעבירות של תאונה הגורמת חבלות של ממש בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על שלמות הגוף, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי מרכיב חשוב ברמת הענישה בתיקי תאונות דרכים הינו תוצאות התאונה כמו גם חומרת העבירה, אולם יש לשקול גם רשלנות תורמת של הנפגע וכן נסיבות אישיות של הנאשם (ר' ת"ד(ת"א) 2659-04-14 מ"י נ' רפאל ביטון [ניתן ביום 22.1.15, פורסם בנבו] והפסיקה שהובאה שם).

בתיק זה, אין בידי לקבל את טענת הנאשם באשר לכך שלא שם לב לקרות התאונה. מובן כי הנאשם לא התכוון לגרום לתאונה וייתכן שאכן נרדם, עם זאת, קשה להאמין שהנאשם לא שם לב לכך שפגע באדם עם רכבו עד כדי כך שמראת

הרכב נתלשה ממקומה ונשארה בזירה או לקיומו של המנוח שוכב על הכביש. בנסיבות אלה, היה חייב לצאת מרכבו ולבדוק מה קרה.

אך כאמור, הנאשם בחר להימלט ולא עצר לרגע לתהות מה עלה בגורל הולך הרגל בו פגע. התנהגות זו הינה התנהגות נלוזה הראויה לגינוי ולעונש חמור בצידה.

כפי שנכתב ברע"פ 2720/22 פלונית נ' מדינת ישראל (03.05.22):

"קשה היא עבירת ההפקרה המשקפת חובה מוסרית בסיסית המוטלת על נוהג רכב המעורב בתאונה, להושיט יד לאדם אשר נפגע בעקבותיה. חומרתה היתרה של עבירת ההפקרה יסודה בעזיבתו הפזיזה של הנהג את זירת התאונה - בעוד הנפגע נעזב לאנחות בשולי הדרך (רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, פסקה 13 (2002); ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פ"ד סד(2) 666, פסקה 20 (2011))."

עבירת ההפקרה, והעונש המשמעותי בצידה, נחקקה נוכח חומרת מעשה ההפקרה; כדי להתמודד עם שכיחותה הגוברת (הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 3), התשכ"ד-1964, ה"ח 290, 295); וכדי למנוע מנהג הרכב הפוגע להתחמק מאחריותו לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל, פסקה 19 [פורסם בנבו] (2.11.2006))."

ברע"פ 2720/22 פלונית נ' מדינת ישראל (03.05.22) - הורשעה הנאשמת בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה, נהיגה ברשלנות, גרימת חבלות של ממש ושיבוש מהלכי משפט (אך מזו זוכתה מחמת הספק) לאחר שפגעה בקטין והפקירה אותו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה 12-24 חודשים וגזר על הנאשמת 14 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל במתחם הענישה וכן הפחית מהעונש כך שהטיל על הנאשמת 10 חודשי מאסר בפועל. בקשת הערעור נדחתה תוך שנקבע שהעונש שהשית בית המשפט המחוזי הולם את חומרת המעשים.

כפי שציינה המאשימה, בעפ"ת (חי') 47092-06-14 **ותד נ' מדינת ישראל** (04.12.14) אושר מתחם ענישה בין 6 חודשי עבודות שירות לבין 36 חודשי מאסר בפועל בנאשם שהורשע בעבירות דומות על אף שנסיבות האירוע היו חמורות יותר. על הנאשם שם הוטלו 16 חודשי מאסר בפועל ואולם, הנאשם שם נהג במשך שנים גם ללא רישיון נהיגה.

כאמור, הנאשם הורשע גם בגרימת חבלות של ממש. הענישה הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה קובעת סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש לאחר ולכן יש לקבוע את הרף התחתון של המתחם מנתון זה (עפ"ת (חי') 4955-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל**, [ניתן ביום 08.06.20, פורסם בנבו]). תקופת הפסילה הנאותה שתוטל וכן קביעת עונש בדמות מאסר או צו של"צ ייגזרו מרף הרשלנות, טיב החבלות וההשלכות על חיי הנפגע. עם זאת, בצד עבירת הפקרה קיימת חובת פסילת מינימום של שלוש שנים על פי סעיף 40 לפקודה.

על כן ולאור כל האמור לעיל, בהתחשב בשיקולים האמורים ובנסיבות המקרה דנא, אני קובע כי מתחם העונש ההולם ביחס לעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל לבין 22 חודשי מאסר. רע"פ 4971/21 **עסלי נ' מדינת ישראל** (18.07.21) שקבע מתחם בין 3-18 חודשי מאסר בפועל בעבירה לפי סעיף 64א(א) ותקופת פסילה

בין 36 חודשים ל- 60 חודשים לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

מעיון בגיליונו התעבורתי של הנאשם עולה כי הנאשם מחזיק ברישיון משנת 2011 ולחובתו 7 הרשעות קודמות רובן ככולן מסוג ברירת משפט.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו ושירות המבחן התרשם כי האמפטיה והחרטה אותן הוא מביע כנות הן והוא מתייסר על פגיעתו במנוח.

הנאשם אומנם הודה בעבירות המיוחסות בכתב האישום, אולם לא ניתן לומר שבכך חסך באופן משמעותי בזמן השיפוטי. הודאת הנאשם ניתנה רק לאחר למעלה משנה ואולם, משהודה הנאשם עוד בחקירתו במשטרה וכאשר הדיונים נדחו לשם משא ומתן, קשה לומר שיש לזקוף את הודאת הנאשם לשם לקיחת אחריות על מעשיו באופן משמעותי.

עם זאת, מעת התאונה חלפו למעלה מחמש שנים, כתב האישום הוגש בחלוף שלוש שנים ללא כל הסבר מניח את הדעת, כך וודאי כאשר הנאשם הודה עוד בחקירתו במשטרה, ימים ספורים לאחר האירוע. פרק זמן כה ארוך להגשת כתב אישום, יש בו כדי להוות עיוות דין שלא באשמת הנאשם ויש לתת לנתון זה משקל רב בעת קביעת העונש.

כך גם, בחלוף השנים, ניתן להיווכח שלא נפתחו נגד הנאשם תיקים חדשים ולא נרשמו לחובתו עבירות תעבורה שאינן טכניות כאשר נתון זה מעיד על אופיו של הנאשם ואופי נהיגתו.

בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג וברח, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבוע שהנזק עולה על התועלת, בייחוד כאשר עסקין בנאשמים נעדרי דפוס עברייני מובהק. דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים ("ועדת דורנר"), התייחס לעניין זה ומסקנתו מצדיקה בחינה מחודשת של שיקולי הענישה.

בעניינו, הנאשם נשוי בשנית לאחר ששכל את אשתו ממחלה קשה ואב לשלושה ילדים, שניים מהם מאשתו הראשונה, נורמטיבי, נעדר עבר פלילי אשר הטלת מאסר עליו, יפגע בו ובבני משפחתו. הן שירות המבחן והן המומחה מטעם הנאשם קבעו ששליחת הנאשם למאסר בפועל והרחקתו מילדיו לאחר שאלו איבדו את אימם רק לאחרונה, וטרם עיבדו את האובדן, יטיל סבל נוסף על ילדי הנאשם.

כך גם, הנאשם מעולם לא נשא בעונשי מאסר מותנים או בפועל, הרשעותיו הספורות היו מסוג ברירות משפט וזוהי הרשעתו הראשונה בבית המשפט.

על כן, עסקין בנאשם נורמטיבי אשר טעה טעות חמורה בשיקול דעתו כאשר עלה על ההגה במצבו אך אין הוא בעל דפוס עברייני ואיננו סבור שיש מקום להטיל עליו עונש מאסר מאחורי סורג וברח בו ייחשף לסביבה עבריינית.

מנגד, הרשעה בעבירת הפקרת הנפגע מלמדת על פגם מוסרי שבית המשפט והחברה בכללותה מעוניינים להוקיע ובמצב אחר, ללא שיהיו ניכר בהגשת כתב האישום וללא נסיבותיו המשפחתיות החריגות של הנאשם, היה מקום לבחינת שליחת הנאשם אל מאחורי סורג ובריח כהבעת עמדה של בית המשפט על החוטאים בעבירה מכוערת זו.

סופו של דבר, לאחר שנתתי את דעתי לנסיבות התאונה ותוצאותיה הקשות, רמת הרשלנות, הודאת הנאשם, החרטה שהביע, מצבם של ילדי הנאשם וחלוף הזמן הניכר עד הגשת כתב האישום כמו לחלוף הזמן עד היום בכלל, באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 9 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שרות במשטרת חדרה.
- הנאשם יתייצב בתאריך 19.09.22 בשעה 08:00 במשרדי יחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו. מוסבר בזאת לנאשם כי במידה ולא יקיים את תנאי ההעסקה כדין או במידה ויפתח נגדו תיק כלשהו בעת עבודות השירות יכול ותוגש בקשה להפקעת עבודות השירות ובמקרה שכזה הוא עלול לרצות את יתרת תקופת המאסר בפועל.
2. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור מהיום על עבירות של גרימת תאונת דרכים שבצידה חבלות של ממש או הפקרה לאחר פגיעה או נהיגה בפסילה, עבירות לפי סעיפים 38(3), 67, 64א(ב), לפקודת התעבורה.
3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 48 חודשים. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 2/10/22 שעה 10:00 ויקבל אישור הפקדה מתאים, כך שהפסילה תחושב ממועד ההפקדה וככל שתלויות נגד הנאשם פסילות נוספות תרוצה פסילה זו במצטבר לכל פסילה אחרת.
4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.
5. קנס בסך 5,000 ₪ הקנס ישולם ב- 5 תשלומים החל מיום 20/10/22 ובכל 20 לכל חודש עוקב שאחריו וזאת באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
 - **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).**
 - **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).
6. פיצוי למשפחת הנפגע בסך 10,000 ₪.

יש לשלם את הקנס לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, החל מחלוף 3 ימים מרגע מתן גזר הדין ועד ליום 01.01.2023 וזאת באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il (ניתן לשלם בפריסה של עד 18 תשלומים בהסדר קרדיט) או חפש בגוגל "תשלום גביית קנסות".
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000 (ניתן לפנות לנציגים לקבלת מידע במספרים הללו).**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' אלול תשפ"ב, 04 ספטמבר 2022, בנוכחות הצדדים.